

petru demetru popescu

Făt Frumos din Carpați

literatură pentru copii

CORECTBooks

PETRU DEMETRU POPESCU

FĂȚ FRUMOS DIN CARPAȚI

Editura Virtual

2011

ISBN (e) : 978-606-599-839-1

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

ÎN CARPAȚI S-A NĂSCUT UN FĂT-FRUMOS	2
VISUL CU ZÂNA CEA BUNĂ.....	3
FĂT-FRUMOS PLEACĂ ÎN CĂUTAREA INELUȘEI.....	7
ÎNTÂLNIREA CU CERB	10
FAIMOSUL RILĂ IEPURILĂ	13
LA HANUL LUI BOT-GROS.....	19
FĂT-FRUMOS TRECE PRIN GREUTĂȚI.....	22
ÎNFRÂNGEREA LUI BOT-GROS	26
ISTORISIREA LUI BOT-GROS	32
LA PALATUL LUI VREJ-ÎNALT	37
RILĂ-VULTURILĂ SE PRICEPE LA TOATE.....	40
VREJ-ÎNALT DEVINE VREJ-SCUND.....	42
FĂT-FRUMOS O VEDE PE INELUȘA ÎN OGLINDA APEI	45
INIMĂ REA SAU INIMĂ BUNĂ.....	48
FĂT-FRUMOS ESTE ÎNCERCAT DE INIMĂ BUNĂ	51
FĂT-FRUMOS SE ÎNTOARCE ACASĂ.....	55

Mamei mele ECATERINA

care povestea atât de frumos!

ÎN CARPAȚI S-A NĂSCUT UN FĂT-FRUMOS

Cine urcă pe apa Prahovei, cea cu undă argintie, încercând să ajungă la izvorul ei din inima muntelui, întâlnește plaiuri fermecătoare, de basm.

Aici, la poalele Carpaților, trăia în vremurile de demult un pădurar și alături de el soția sa. Pe pădurar îl chema Brad, nume falnic împrumutat de la brazii care creșteau până în pieptul muntelui în păduri nesfârșite. Pe femeie o chema Floarea, nume pe care și-l luase de la toate florile câte împetrițau poienile și luminișurile în culori felurite. Stăteau într-o colibă la marginea pădurii și nu aveau grijă și lipsă de nimic.

Într-o zi Floarea aduse pe lume un prunc de toată frumusețea. Dar s-a și prăpădit. Plin de durere Brad i-a săpat mormânt lângă pădure și i-a așezat o cruce de lemn la căpătâi. În fiecare zi îi aducea flori proaspete și se ruga pentru odihna sufletului ei. Dar mai cu seamă avea grijă de băiatul pe care acum trebuia să-l crească singur.

Îi dădu nume simplu, acela de,, Făt“. Pentru că nu găsi un altul mai potrivit. Și pentru că pruncul se dovedea a fi strașnic de frumos, Brad îi zise cu nume întreg,, Făt-Frumos“. Capra lui Brad avea mereu ugerul plin. Cu laptele caprei crescuseră Făt Frumos și se puse repede pe picioare. Să tot fi împlinit șase anișori. Dar bine făcuți. Încât pruncul de altădată părea de vreo zece-unsprezece. Era pe cât de voinic și frumos la înfățișare, pe atât de isteț și îndemânat.

Brad nu-l mai întreba de vârstă. Îl lua cu el la vânătoare de căprioare dar mai ales de mistreți. Îl învăță cum să se ferească de sălbăticiuni.

VISUL CU ZÂNA CEA BUNĂ

Anii trecură. Făt-Frumos era acum un tânăr de-ți era mai mare dragul să-l privești. Într-o noapte, după ce mai toată ziulica cutreieraseră pădurile, Brad și cu Făt-Frumos se duseră la culcare. De cum puse capul pe perna moale, Făt-Frumos și adormi. Dar nu avu un somn fără vise ci dimpotrivă. Visul îl prinse de la început, fără veste.

Era tot în pădure. Dar singur, fără părintele său. Și deodată, zări printre arbori, o bătrână urâtă foc, cu un cojoc ferfeniță care se sprijinea pe un toiag făcut dintr-un vrej uscat. Era Muma Pădurii. Înaintă spre voinic amenințându-l și șuierând din limbă ca un șarpe târâtor. Făt-Frumos n-avea nimic la el pentru a se apăra. Zări însă o bătă în cărare și o ridică în mâini în semn de amenințare. Chiar se repezi asupra babei. Dar până să ajungă acolo, în locul Cotoroaței apărură o zână de o mare frumusețe și care-i zâmbea fermecător. Purta și o baghetă magică în mână care răspândea o lumină orbitoare.

Făt-Frumos se minună. Dar își și făcu cruce. Apoi azvârli bâta jos neștiind ce să facă. Dar ființa aceea plină de lumină, îmbrăcată în rochie albă, începu să vorbească. Avea și glas fermecător:

– De ce îți faci cruce, Făt-Frumos?

– Pentru că ceea ce am văzut...

– Ce ai văzut? Eu sunt Zâna cea Bună. Nu ai auzit de mine?

– Ba am auzit. Dar înainte erai Muma Pădurii!

– Nu, tot Zâna cea Bună eram. Numai că tu m-ai văzut așa cum am vrut eu!

– Și de ce ai făcut asta?

– Am vrut să te încerc, voinicule!

– Și de ce?

– Vei pleca în lume și vei avea nevoie de sfaturile mele!

– Așaaa? Atunci, sfătuiește-mă!

Zâna zâmbi iar fermecător:

– Ți-am citit în suflet și în gânduri. Și am văzut că te-ai temut de Cotoroață. De aceea ai prins bâta în mână. Așa-i?

– Așa-i!

– Apoi am simțit că nu erai în stare să lovești o bătrână neputincioasă. Doar să te aperi ai vrut. Așa-i?

– Așa-i!

– Atunci ascultă sfatul meu. Oricine îți apare în față, cât de urât ar fi, cât de înspăimântătoare i-ar fi înfățișarea, privește-l drept în față. Și fii neînfricat. Dar învață să deosebești binele de rău. Dacă el nu ridică brațul asupra ta să te ucidă, înseamnă că e om bun. Nu-l lovi nici tu. Dacă dimpotrivă are

gânduri necurate, luptă cu el în credința că vei învinge. Fii neînfricat! Dar chiar când lovești, fă în așa fel încât să nu-ți ucizi dușmanul. Numai să-l sperii!

– Bun sfat mi-ai dăruit, Zână Bună. N-am să-l uit niciodată!

– Prea bine!

Și Zâna își arată mâinile. În fiecare din cele zece degete purta câte un inel, care mai de care mai strălucitor. Dar ea îi arată un inel pe care-l purta la degetul arătător:

– Vezi inelul acesta?

– Îl văd!

– El este inelul faptelor bune!

– Da? Dar care din cele zece inele este al faptelor rele?

– Niciunul. Toate sunt ale faptelor bune. Pentru că eu nu fac fapte rele. Numai că din fiecare inel scoți altceva. Privește!

Și Zâna cea Bună atinse cu bagheta inelul pe care i-l arătase. Și inelul care dispăruse de pe deget se preschimbă într-o oglindă nemaipomenită, care avea mânerul și marginile din pietre prețioase care străluceau de-ți luau ochii. Zâna îi dădu oglinda lui Făt-Frumos și îi zise:

– Privește în ea, voinicule!

Făt-Frumos făcu așa cum îi spusese Zâna. Privi în oglindă și se văzu pe el, așa cum arăta și în realitate.

– Bun, zise Zâna mulțumită, acum întoarce oglinda și mai privește-te odată!

Făt-Frumos privi din nou și se văzu tot pe el. Dar nu mai arăta la fel. Chipul său căpătase înfățișarea unui om aflat în pragul bătrâneții, cam la vârsta la care era acum părintele său Brad. Vru să-i spună ceva Zânei dar aceasta i-o luă înainte:

– Întoarce din nou oglinda Făt-Frumos. Și privește în ea!

Făt-Frumos privi oglinda așteptându-se să apară tot el dar, mult mai bătrân. Când colo în oglindă apărură figura tatălui său Brad, așa cum era el. Fără să mai aștepte îndemnul Zânei și dornic să afle mai repede totul întoarse oglinda și privi. Dar nu văzu nimic. Atunci Zâna îl muștră în cuvintele:

– Să nu te grăbești niciodată, Făt-Frumos. Că graba poate să strice totul!

Dar nu era supărată sau cu atât mai mult mânioasă. Era doar Zâna cea Bună. Muștrarea ei trecu ca o boare. Îl îndemnă pe Făt-Frumos să privească din nou în oglindă. Și de data aceasta Făt-Frumos văzu un chip de bătrân în lege, cu barbă albă și zbârcituri pe față. Dar sub această înfățișare îl recunosc pe tatăl său, așa cum avea să arate el când ajungea să fie într-adevăr bătrân. Nu se mai minună. Dar nici nu se mai grăbi să întoarcă oglinda până ce nu auzi glasul dezmiertător al Zânei:

– Întoarce din nou oglinda, Făt-Frumos!

De data aceasta, când întoarse oglinda, Făt-Frumos dădu cu ochii de o femeie slăbuță dar gingașă ca o floare și frumoasă de nespus. Îi rămaseră privirile la ea și o întrebă uimit pe Zână:

– Cine să fie oare această femeie minunată, Zână Bună? Că n-am mai văzut-o niciodată!

– Această femeie minunată este chiar mama ta, Făt-Frumos. Ființa care ți-a dat viață. Dar n-aveai cum s-o cunoști pentru că ea a murit la nașterea ta!

La auzul acestor cuvinte ochii lui Făt-Frumos se umplură de lumină și bucurie:

– Măicuța mea cea bună... Nici nu-ți închipui Zână cât îmi doream s-o cunosc. Și fără tine n-aș fi izbutit niciodată!

– Prea bine, ai cunoscut-o. Dar să n-o uiți niciodată. S-o păstrezi în inimă ca pe o icoană pentru că o singură mamă are fiecare hărăzit pe lume și ea este ființa cea mai scumpă. Și nici pe tatăl tău să nu-l uiți când vei fi departe de el sau când va fi bătrân. Pentru că după ce a murit mama ta el a rămas cu tine prunc și te-a crescut fiindu-ți și tată și mamă!

– Niciodată n-am să-i uit Zână Bună nici pe măicuța și nici pe taica!

– Prea bine, Făt-Frumos. Dar acum întoarce pentru ultima oară oglinda!

Și Făt-Frumos întoarse oglinda și imediat i se înfățișă înaintea ochilor o fată de o rară frumusețe. Ochi negri și păr de abanos. Privea la Făt-Frumos din oglindă și parcă-l vedea și ea. Dar privirile îi erau tare triste.

Făt-Frumos tresări. Nu numai privirile erau atrase spre această fermecătoare fată. Dar și inima tresări de nu știa ce este cu ea. O întrebă de îndată pe Zâna cea Bună:

– Scumpă Zână, cine este această minunăție, cum se numește și de ce îi sunt privirile atât de triste?

Zâna surâse:

– Înainte de a-ți răspunde, Făt-Frumos, îți dau încă un sfat: să nu pui niciodată cuiva trei întrebări dintr-odată ci una câte una. Pentru că s-ar putea să nu-ți răspundă la niciuna!

– Prea bine Zână, așa voi face. Și își aminti de celălalt sfat al Zânei cu graba care strică treaba. Așa încât așteptă ca Zâna să-i răspundă la întrebări. Care nu-i fu mirarea când văzu că Zâna nu numai că nu-i răspunde la întrebări dar îi pune ea lui întrebări.

– Spune-mi, Făt-Frumos, îți place fata aceasta?

– Nespun îmi place Zână Bună!

– Atunci, spune-mi, ai fi în stare să te arunci în foc pentru ea?

– Aș fi, Zână Bună!

– Dar să intri în apă și să te duci la fund ca s-o salvezi?

– Aș intra, Zână Bună!

– Dar să te arunci de pe o stâncă înaltă în prăpastie?

– M-aș arunca!

– Ți-ai da și viața pentru ea?

– Mi-aș da-o. Fiindcă de cum am văzut-o mi-am dat seama că viața fără această fată ar fi

neagră și slută. N-ar mai fi viață ci chin al morții!

Zâna zâmbea fermecător:

– Dacă-i așa, purcede la drum ca s-o găsești! Dar să știi, în drumul ce-l vei face ai nevoie de o spadă, un armăsar aprig, un tovarăș de drum credincios și... încă ceva...

Făt-Frumos voi s-o întrebe pe Zână ce anume dar în clipa aceea oglinda îi scăpă din mână și dispăru. Și asta n-ar fi fost nimic. Dar și cu Zâna se petrecu același lucru. Ea se prefăcu într-o lumină orbitoare și dispăru înapoia arborilor pădurii. Făt-Frumos simți lumina stăruindu-i pe față. Și în clipa aceea se trezi, dându-și seama că razele soarelui erau puternice și îi jucau cu lumină pe față. Și că de fapt totul nu fusese decât un vis! Se uită împrejur și văzu că era singur. Semn că părintele său plecase în zori la pădure pentru a tăia lemne.

FĂT-FRUMOS PLEACĂ ÎN CĂUTAREA INELUȘEI

Și într-adevăr, așa și era. Făt-Frumos nu mai avea răbdare să-și răcorească fața cu apă de la izvorul din curtea colibeii. Ci alergă în geana pădurii unde dădu de Brad care tăia lemne. Când îl văzu, acestuia i se lumină privirile:

– Ce-i fiule cu tine? Vrei să-mi spui ceva?

– Da, tăicuță, am visat un vis minunat. Dar nici nu știu ce ar vrea să însemne și am venit de grabă la tine pentru a mi-l tălmăci!

Brad făcu ochii mari:

– Un vis zici? Visele sunt minunate când ai sufletul bun și nu gândești niciodată la rău ci numai la bine. Dar povestește-l. De voi putea și-l voi tălmăci!

Și Făt-Frumos porni să povestească tatălui său totul, de la început, adică de la apariția bătrâneii, de fapt a Zânei celei Bune și până la dispariția ei și trezirea sa din vis. Nu uită nimic. Atunci când isprăvi, Brad căzu o clipă pe gânduri. Ba zăbovi ceva mai mult. Totuși după un timp se hotărî:

– Fiule, visul tău a fost foarte frumos. Dacă a fost cumva numai vis, nu înseamnă că el nu se poate petrece și în viața ta de toate zilele!

– Cum adică, tăicuță?

– Păi uite cum... Te-ai privit în oglindă și te-ai văzut pe tine cel de acum. Și apoi, când ai mai privit o dată, ai apărut tot tu cel din viitor. Ceea ce vrea să însemne că timpul nu stă în loc. E un armăsar cu aripi. Și pe mine m-ai văzut prins tot în goana timpului ca și pe buna ta mamă pe care ai cunoscut-o cu prilejul visului. Însă ea nu mai îmbătrânește deoarece timpul nu o mai prinde pe aripile sale. Dar ceea ce îți arată mai bine visul este că ți-a sosit vremea să pleci într-o călătorie!

– Ce călătorie, tăicuță?

– Pentru a o găsi pe cea hărăzită ție!

Lui Făt-Frumos îi sclipiră ochii:

– Pe fata aceea pe care am văzut-o în oglindă?

– Da, fiule, pentru ea. Ți-a sosit vremea dragostei pe care o vei purta în inimă. Până ce o vei găsi și te vei însoți cu ea pe drumul vieții. Așa cum am găsit și eu pe mama ta. Și vei avea și tu feciori așa cum noi am fost blagosloviți de Domnul din cer cu tine! Dar pentru asta trebuie să lupți ca să-ți câștigi dragostea!

– Să lupt? Dar cu cine? Și de unde știi tăicuță acest lucru?

– Păi din viața mea cea de toate zilele. Pentru că să știi, nimic nu vine de la sine în viață!

– Asta așa-i!

– Și de la tine știi, fiule.

– De la mine?

– Păi nu mi-ai povestit tu visul? Ce-ți spunea Zâna cea Bună? Te întreba dacă pentru fata aceea ai fi în stare să te arunci în foc, să intri în apă până în adâncul ei, să te arunci de pe o stâncă înaltă în prăpastie și chiar să-ți dai viața pentru ea. Oare toate acestea nu înseamnă că trebuie să treci prin primejdii și chiar să lupți pentru ea?

Lui Făt-Frumos îi apărea acum limpede tot visul. Îi spuse părintelui său:

– Așa e tăicuță, simt și eu că a venit vremea să plec în lume pentru a-mi găsi dragostea. Dar tu nu vei avea nevoie de mine? Cum să te las singur?

Brad se uită la fiul său cu dragoste:

– Feciorule, privește la brațele acestea. Sunt încă puternice. Ele au tăiat lemne din pădure pentru ca oamenii să facă focul în vreme de iarnă. Iar ei m-au răsplătit pe mine pentru lemnele aduse cu ce ne-a trebuit nouă pentru a trăi. Se cheamă că eu cu aceste brațe te-am crescut. Dar tot cu ele te-am apărat până ai crescut mare și voinic. Acum îmi pot purta încă de grijă. Dar să nu uiți pentru nimic în lume pe părinții care ți-au dat viața și după ce o găsești pe frumoasa ta din oglindă să te întorci aici, la casa părintească. Pentru că oricât de departe te va duce pasul și dorul, casa părintească rămâne un loc sfânt și care nu poate fi înlocuit, chiar dacă este mică așa ca a noastră, cu cel mai mare palat din lume!

Făt-Frumos fusese numai ochi și urechi cât vorbise părintele său. Când acesta sfârși, zise:

– Îți jur tăicuță că voi lupta din răsuputeri pentru a-mi găsi dragostea. Și că oricât de departe m-ar duce pașii, într-o bună zi, după ce o voi găsi pe fata aceea mă voi întoarce aici, la casa părintească pe care nu o voi uita niciodată. Până atunci, binecuvântează-mă!

Dar Brad gândea altfel:

– Fiule, eu sunt după cum știi, om sărac. N-am ce să-ți dărui pentru drum. Dar gândesc să mergem acum la vânătoare ca să ai ceva în desagă de-ale gurii!

Dar nici nu isprăvisе bine vorba și în fața lor se ivi un cerb de toată frumusețea. Cu coarne parcă din sidex. Cu priviri blânde și netemătoare. De cum îl văzu, Brad înspică săgeata în arcul său și ținti spre cerb. Dar acesta se așeză cu pieptul în bătaia săgeții și nici măcar nu arată că avea de gând să fugă. Dar în clipa când săgeata era să-și ia zborul, Făt-Frumos strânse în mâini săgeata de o sfărâmă:

– Nu tăicuță, lasă-l pe cerb să trăiască, eu voi găsi pe drum hrană prin puterile mele. De va trebui să muncesc pentru a-mi căpăta pâinea o voi face!

Lui Brad îi strălucеau ochii de fericire că are un asemenea fiu. Îl sărută pe frunte în semn de binecuvântare și îi spuse:

– Mergi cu Dumnezeu înainte fiule. Nu te mai întoarce acum pentru a mă privi și lasă-mă aici, în pădure. Ca să nu te apuce dorul și să nu mai poți pleca. Dar în tot timpul drumului tău să fii

viteaz, cinstit și drept. Pentru că numai astfel vei izbuti să învingi toate greutățile. Dar și dorul de casa părintească și de întoarcere să nu te părăsească niciodată!

ÎNTÂLNIREA CU CERB

Făt-Frumos plecă așadar cu desaga goală. Dar fără grijă pentru că desaga inimii era plină cu sfaturi drepte și înțelepte. Îl lăsă pe părintele său în pădure și nu mai întoarse capul. Adăstă o clipă pe la coliba lor, stătu o altă clipă în singurătatea ei și rosti și aici un jurământ: „ Jur sfântă casă părintească la plecare că nu te voi uita niciodată și mă voi întoarce aici să-ți sărut pragurile! ” După care purcese la drum.

Dar nici nu coborâse bine în vale și simți o dogoare neobișnuită punând stăpânire pe el., Trebuie să fie de la razele soarelui”, gândi. Dar nu, că această dogoare venea de undeva, din interiorul ființei lui. Fără să vrea, gândul îl duse spre Zâna cea Bună. Atunci începu s-o cheme și s-o roage să se arate:

– Zână Bună, vreau să-ți văd făptura și să te întreb câte ceva, acum, la început de drum!

Dar Zâna nu se arată deloc. În schimb Făt-Frumos auzi deslușit glasul ei:

– Nu, Făt-Frumos, de acum nu mă vei mai vedea niciodată. Mă vei simți numai ca o dogoare a soarelui ori de câte ori vei avea nevoie de mine. Și acea dogoare îți va vorbi și te va sfătui. Pentru că eu, Zâna cea Bună trăiesc în sufletul tău prin faptele bune ce le vei face!

Făt-Frumos voi s-o mai întrebe ceva dar își dădu seama că trebuia să se bazeze în primul rând pe el. Se întreba totuși cum va putea mai întâi să înfăptuiască cele trei trebuințe de care îi vorbise Zâna în vis: un cal, o spadă și un prieten devotat. Dar nu mai avu timp. Pentru că la cotitura drumului îi apărură în față cerbul acela blând și maiestuos pe care el îl salvase de săgeata părintelui său. Cerbul părea că-i ieșise în întâmpinare.

– Făt-Frumos, află că te-am așteptat ca să-ți mulțumesc pentru binele ce mi l-ai făcut!

– Să-ți fie de bine și să trăiești, Cerbule! îi zise Făt-Frumos înveselit.

– Și, Făt-Frumos, te-am mai așteptat pentru că am auzit că ai nevoie de un cal!

– Da, recunosc Făt-Frumos, am mare trebuință de un cal. Știi pe undeva vreunul care să fie gata să meargă cu mine în lung și în lat?

– Firește, calul de care ai nevoie sunt chiar eu!

– Bine, dar tu ești cerb!

– Da, dar pot să fiu și cal. Încearcă-mă!

Făt-Frumos nu-l mai întreabă nimic pe cerb. Săltă în spatele cerbului și când ajunse sus simți că stă în șaua unui cal alb, de toată frumusețea. Atunci se minună și zise:

– Bine, dar tu ești un cerb năzdrăvan!

– Nu sunt cerb, sunt cal. Vezi bine!

– Văd că ai fost cerb și acum ești cal! Și... vreau să știu care îți e numele?

– Păi... Cerb!

– Aha... acum am înțeles. Ești un cal năzdrăvan numit Cerb.

– Nu sunt năzdrăvan dar pot fi dacă aceasta te ajută în drumul nostru!

Făt-Frumos înțelese. În clipa aceea era convins că Zâna cea Bună îi trimisese calul și că deci ea nu fusese numai o închipuire a visului ci exista cu adevărat. Îl întrebă pe Cerb:

– Așadar dragul meu cal Cerb, tu vrei să mergi cu mine în lung și în lat?

– Vreau! necheză puternic Cerb.

– Bine, dar știi tu ce lung și greu drum va trebui să străbatem?

– Știu! necheză scurt Cerb.

– Dar știi pentru ce?

Dar răspunsul lui Cerb îl uimi pe Făt-Frumos:

– Sigur că știu. Să găsești pe frumoasa Inelușa, cea pe care ai văzut-o în oglindă!

De data aceasta Făt-Frumos înțelese că aici lucrase cu multă pricepere și bunătate chiar Zâna cea Bună. Aflase dintr-o dată chiar și cum o chema pe cea pe care o îndrăgise doar văzând-o în oglindă. Dar calul dezvălui fără să vrea că este trimisul Zânei: pe fată o cheamă Inelușa pentru că așa i-a spus Zâna. Dar numele ei adevărat este Prahova!

Dornic să afle cât mai multe, Făt-Frumos se repezi cu întrebări asupra calului:

– Atunci, dragă Cerb, ești bun să-mi spui și unde se află Inelușa. Pentru ca să știu și eu unde merg. Și ce se întâmplă cu ea, este în primejdie?

Se vede treaba însă că dacă Zâna îl trimisese pe cal, acesta nu putea fi un cal obișnuit. Printr-un nechezat scurt și vioi calul se porni pe răspunsuri. Dar nu le ducea până la capăt:

– Sigur că știu, Făt-Frumos, și unde este Inelușa și cum vom da de ea. Dar totul depinde de tine ca să devină a ta. De vitejia și neînfricarea ta. De iscusința ta... Dacă vei trece prin foc și apă și...

Făt-Frumos începea să înțeleagă:

– Și ce mai știi, Cerb?

Dar se pare că Cerb se săturase de nechezat. Necheză odată scurt. Ceea ce însemna cam așa:

– Pe asta ți-o mai spun și gata... Află că știu și altceva. Acum ai nevoie de ceva mâncare și ceva băutură. De câte ori vei avea trebuință, caută în desaga de la gâtul meu. Vei găsi acolo ceea ce-ți pofteste inima!

„ La toate s-a gândit Zâna ” își zise Făt-Frumos. Și către Cerb:

– Acum nu mi-e foame, nu mi-e sete, Cerb!

– Dar ai trebuință de o spadă! zise acesta.

Făt-Frumos tresări: „ Dar acesta era al doilea lucru de care îi vorbise Zâna cea Bună. ”

Recunosc:

– Așa este, Cerb!

– Atunci smulge un fir de păr din coama mea. Și ține-l în sus!

Făt-Frumos făcu întocmai și se trezi în mână cu o sabie strălucitoare și ascuțită iar la brâu încins cu o teacă împodobită cu pietre prețioase. Vârî sabia în teacă și i se adresă calului:

– Hei, Cerb, mai aveam trebuință de un prieten de nădejde. Nu cumva chiar tu ești prietenul?

Dar Cerb necheză încă odată. Dar acum prelung ca și cum ar fi zis – Destul cu atâta vorbă! Să mergem!

FAIMOSUL RILĂ IEPURILĂ

Și deși Făt-Frumos nici nu se gândise să-i dea pinteni, el zvâcni deodată în câmpie și porni să măsoare întinderile. Merse ce merse și deodată se opri. De ce oare? Pentru că în fața lor apăruse un năpârstoc de iepuraș. Cu blăniță albă și guleraș cenușiu. Îi zâmbi lui Făt-Frumos și făcu câteva tumbe în iarbă în semn de salut. Dar nu era numai atât. Iepurașul era un adevărat artist. Voia să arate cât e el de meșter în giumbușlucuri de tot soiul. Ba după ce isprăvi salutul acesta neobișnuit trecu la poezie. Pentru că, după cum vom avea ocazia să vedem, iepurașul se născuse și poet. Și începu să recite din versule create pe loc:

„ Eu sunt Rilă Vitejilă,
Ager, mândru și fălos,
De cei răi îmi este silă,
Cu cei buni, bun și duios
Și mereu prietenos,
Frații mei sunt și ei Rilă,
Însă Rilă Fricoșilă,
Eu sunt Rilă Vitejilă,
Ager, mândru, curajos,
Te salut, drag Făt-Frumos!

Și iepurașul preschimbă iute versul în cântec. Avea și voce superbă. Cunoștea și notele muzicale. Describe o plecăciune de maestru în fața lui Făt-Frumos. Când flăcăul nostru văzu și auzi toate câte le făcuse iepurașul într-un timp atât de scurt, coborî de pe cal, îngenunche în iarbă ca să fie cât de cât la înălțimea lui Rilă Vitejilă care se ridicase pe picioarele dindărăt ca să fie cât de cât la înălțimea lui Făt-Frumos. Acesta îi prinse lăbuța în mână și-i zise:

– Și eu te salut, iepuraș-băiețaș, și îți mulțumesc pentru primirea pe care mi-ai făcut-o. Ești foarte talentat. Nu m-ar mira să mai ai și alte talente... Așa-i?

– Așa-i, Făt-Frumos: fug atât de iute că nici vântul nu mă poate întrece... și, nici chiar gândul... și am un miros atât de fin încât simt de la depărtare primejdia... aoleo, păzea că vine dinspre pădure Moș Mor-Mor...

Și zicând acestea se puse pe fugă și dispăru în geana pădurii. Făt-Frumos rămase uimit că totul se petrecuse într-o clipă. Dar își dădu seama că iepurașul voia să se ascundă de urs înainte ca acesta care venea tot dinspre pădure să ajungă la el. Totodată își mai dădu seama că Rilă Vitejilă era un mare lăudăros și ca toți cei din neamul său, Rilă Fricoșilă. Se porni pe un râs zdravăn și Cerb necheză și el scurt. Dar nechezatul lui Cerb nu era de amuzament. Se ridicase sumețind picioarele de dinainte ca

semn de mare primejdie.

Și într-adevăr, la scurt timp după aceea, apăru în geana pădurii, pe acolo pe unde dispăruse iepurașul, o matahală nemaivăzută de urs, sau așa cum îl numise Rilă Vitejilă, Moș Mor-Mor. Înainta cu greu pe cele patru picioare ale sale încât blana de pe el descria vârtejuri, așa cum fac lanurile de grâne la bătaia vântului. Iar pământul vuia și se cutremura la apăsarea labelor sale. Ajunse până aproape de locul unde se aflau Făt-Frumos și Cerb. Atunci Făt-Frumos care nu se gândise nici o clipă să încalcece calul și s-o ia la sănătoasa, îl privi pe Cerb și-i zise:

– Ce-i de făcut, dragul meu Cerb?

Dar Cerb necheză prelung și-i dădu un răspuns care nu-l ajuta cu nimic:

– Țsta da Moș Mor-Mor, Făt-Frumos. A avut dreptate Rilă să fugă!

Atunci Făt-Frumos își împreună brațele în semn de așteptare. Și gândi: „ Dacă ursul se repede la mine, eu mă apăr, dacă nu, drum deschis și pentru el ca și pentru mine. Dar iată ce se întâmplă! Matahala ajunse în fața lui Făt-Frumos. Și abia acum flăcăul putu să-l vadă în adevărata lui măreție. Era uriaș și acesta s-ar fi putut lua la hartă și trântea cu cele mai puternice lighioane ale pământului: lei, șerpi, balauri... Mormăi din tot pieptul și îi strigă lui Făt-Frumos:

– Cine ești, nemernicule și cum cutezi să-mi strici liniștea de după masă cu cântece și alte baliverne... Mor! Mor!

Făt-Frumos se uimi. Nu pentru că-l făcuse pe el nemernic. Era gata s-o dovedească oricând cu fapta că nu este așa. Dar îl acuza de ceva ce el nu făptuise. Era gata să arunce vina asupra adevăratului vinovat dar se răzgândi pe dată: „ Cum s-o fac? Să îndrept ura ursului spre acel mic și nevinovat iepuraș? Chiar dacă, trebuie s-o recunosc, e cam lăudăros "... Și atunci îndreptă lucrurile spre un alt fâgaș:

– Numele meu este Făt-Frumos. Și n-am avut nici un gând rău asupra ta ca să-ți stric liniștea. Dar ce mă miră la tine este că deși soarele nu a răsărit de prea multă vreme, tu vorbești de ceasul de după masă!

Ursul prinse să râdă în felul lui: „ Ha! Ha! ha! " Adică mai bine zis: „ Mor! Mor! Mor! " Și prinse a-i spune lui Făt-Frumos:

– Dar neștiutor mai ești, omule. Păi la mine ceasul de după masă e atunci când după ce am halit bine, mă aștern la odihnă în vizuina mea din pădure... Azi am sfâșiat o căprioară și m-am ospătat cu saț. Apoi m-am dus mulțumit să mă odihnesc. Când colo... Apoi îl iscodi pe Făt-Frumos: Dar tu de ce ai cutezat a mă tulbura?

– Nu, nu te-am tulburat, Moș Mor-Mor!

– Nu? Se vede treaba că atunci a fost obraznicul ăla de Rilă Păcătoșilă. Un neisprăvit. Nu e bun de nimic. Toată ziua se ține de cântec și poezie, de fleacuri și flecuștețe, de dans și zbenguială. E bun să strice liniștea tuturor cu nebuniile lui... El trebuie că a fost. Dar dacă-l prind îl jupoi de viu!

Văzând atâta cruzime din partea ursului, Făt-Frumos se îngrozi. Îl prinse mila de iepuraș și de ce putea să pățească dacă îl prindea ursul. Așa încât îi strigă acestuia:

– Nu înseamnă că dacă dansezi, cânti sau ești poet ești neapărat un neisprăvit. Dimpotrivă, eu îi admir pe artiști!

Ursul începu să se mânie și să mormăie puternic:

– Cum adică, îi ții parte netotului? N-ai auzit ce-am spus? Îl scoți tu din ghearele mele?

– Îl scot dacă va fi nevoie!

– Asta înseamnă că vrei să mă înfrunți!

Făt-Frumos nu avea nici un chef să-l înfurie pe urs. El pornise la drum pentru o altă treabă. Dar când Moș Mor-Mor spusese că are de gând să-l jupoaie pe iepuraș de viu, se cutremură. Își dădu seamă cât de crud și rău era ursul. Ori el avea suflet tocmai pentru lupta împotriva răului și pentru biruința binelui și a dreptății. Așa încât să arate că nu-i e frică și că primește provocarea, scoase sabia din teacă și îi spuse ursului:

– Iată, Moș Mor-Mor, sunt gata de luptă!

Dar ursul care se vede că nu se aștepta ca cineva să-l înfrunte, se mânie tare de tot:

– Cum, tu vrei să mă ataci cu sabia? Și să mă străpungi? Credeam că ești un cavaler și un luptător cinstit!

– Da, sunt cinstit, Moș Mor-Mor! Și își dădu seama, cel puțin la acest capitol, că ursul avea dreptate. L-ar fi putut ucide dintr-o singură lovitură pe urs. Dar în sinea lui gândi: „ Dar iepurașul are labe uriașe și gheare ca tine? ” Nu-i răspunse însă ursului în nici un fel decât își vârî din nou sabia în teacă. Apoi zise:

– Bine, Moș Mor-Mor, dar cum vrei să ne luptăm!

– Cum? Păi voinicește, după dreptate! Ne cuprindem în brațe și care pe care!

„ Aha, gândi Făt-Frumos, din ăștia îmi ești, Moșule? ” Știa că strânsura brațelor sale nu putea fi chiar atât de puternică precum cea a labelor mătăhăloase ale ursului. Dar nu se înspăimântă. Își aminti de Zâna cea Bună și parcă îi văzu chipul luminos o clipă. O singură clipă pentru a-i pieri orice umbră de teamă sau măcar de îndoială.

– Prea bine, Moș Mor-Mor. Să ne cuprindem în brațe și să ne încercăm puterile!

Și atunci auzi nechezatul scurt al lui Cerb care dădea prin aceasta semnalul începerii luptei. Se cuprinseseră în brațe, se strânse și se învârtiră, se slăbiră și se rostogoliră și iar se strânseseră. Dar tocmai când simți că ursul este mai îndârjit și că se pregătește să-l strângă atât de tare încât să-lucidă, îl prinse și pe el o dogoare neobișnuită. „ Acesta este binele din mine, gândi Făt-Frumos, care mă ajută în lupta cu răul... ” Și se pregăti și el să-l cuprindă pe Moș Mor-Mor mult mai puternic decât până atunci. Dar ce credeți... Sau poate nu vă vine să credeți: se trezi strângând în brațe pe Rilă Vitejilă. Se frecă la ochi pentru a se încredința că nu visează și auzi vocea acestuia:

– Mai domol, Făt-Frumos că îmi ucizi bunătate de copilărie și de tinerețe!

Făt-Frumos nu știa ce să mai creadă. Dar îi slăbi strânsoarea și Rilă Vitejilă sări în iarbă și începu să execute ca un mare acrobat celebrele sale salturi mortale. Apoi fugi și dispăru în geana pădurii și în clipa următoare se află din nou în fața lui Făt-Frumos. Acesta se minună:

– Bine, Rilă Vitejilă, dar tu ai o sumedenie de talente!

– Și încă n-ai văzut nici jumătate din ele. Privește vârful stâncii de acolo. În cât timp ai putea ajunge cu picioarele tale acolo sus, Făt-Frumos?

– În vreo trei ceasuri bune ași ajunge!

– În vreo trei ceasuri, zici? Ia privește într-acolo!

Făt-Frumos își îndreptă privirile spre vârful muntelui și văzu venind de acolo, un vultur imens, de toată măreția și frumusețea cu aripile desfăcute și venind spre locul unde se aflau el și calul Cerb. Îl străfulgeră un gând. Că vulturul era chiar Rilă Vitejilă. Dar ar fi fost peste poate. N-avea cum să fie de vreme ce iepurașul se afla lângă el. Își întoarse capul pentru a se convinge. Ași, iepurașul ia-l de unde nu-i. În clipa următoare însă vulturul ajunse în fața lui Făt-Frumos și se rostogoli în iarbă zbatându-se parcă și semănând cu un cocoș căruia i se tăiasse gâtul. Dar nu se zbătea. Pentru că vulturul se prefăcuse cât ai clipi în Rilă Vitejilă care executa salturile lui celebre și de neegalat. Apoi se porni pe dans și mai ales pe poezie și cântec:

„ Sunt celebrul Iepurilă,
Rilă, Rilă Iepurilă,
Dară sunt și Fricošilă,
Mai ales Păcătoșilă,
Nu mă plângeți deci de milă,

Sunt celebrul Moș Mor-Mor,
Într-o clipă vă omor,
Însă cum am suflet bun,
Eu nu vreau să mă răzbun,
Și nu vreau ca să mă cert,
De aceea eu vă iert,

Sunt celebrul vultur care,
Mă numesc Aripă mare,
Zbor mereu și n-am hotare,
Îl cunosc și pe Cerbilă
Și pe Rilă Vitejilă,